

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการให้สินเชื่อแก่ผู้ประกอบการประเภท วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)¹

นุติ สุริยศักดิ์²

สถาบันการเงินนับได้ว่าเป็นแหล่งเงินทุนขนาดใหญ่ของผู้ประกอบการประเภทต่าง ๆ แต่การที่สถาบันการเงินจะทำการให้สินเชื่อแก่ผู้ประกอบการประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ได้นั้นจะต้องมีการคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่นำมาเป็นตัวกำหนดนโยบายการให้สินเชื่อของสถาบันการเงิน เพื่อให้มีความสอดคล้องกับความสามารถของสถาบันการเงินและความสามารถในการชำระหนี้ของผู้ประกอบการประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และพบว่าปัจจัยทั้งภายในและภายนอกของสถาบันการเงินเองก็มีผลกระทบต่อการให้สินเชื่อในแต่ละครั้งตามประเภทของแต่ละธุรกิจและจากสถานะทางเศรษฐกิจของไทยในช่วงหลังที่ผ่านมาประเทศไทยต้องเผชิญกับภาวะเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างหนักที่มีผลกระทบต่อการทำงานของเศรษฐกิจ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของโรคภัย ความไม่แน่นอนทางการเมือง สถานะเงินเฟ้อ หรือจากความผันผวนทางการเงินและเศรษฐกิจ และจากที่ได้มีการกล่าวมาส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศเกิดการชะลอตัวและหยุดชะงัก

จากการศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการให้สินเชื่อแก่ผู้ประกอบการประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จะเห็นได้ว่ากฎหมายของประเทศไทยได้มีการกล่าวถึงในเรื่องของสินเชื่อเอาไว้ในพระราชบัญญัติต่าง ๆ แต่กฎหมายเหล่านี้ไม่ได้มีการบัญญัติเกี่ยวกับลักษณะและหลักเกณฑ์ที่ต้องคำนึงในเรื่องของธุรกิจประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เอาไว้อย่างชัดเจน จึงมีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขหรือเพิ่มเติมกฎหมายในส่วนที่มีความเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริง ดังต่อไปนี้

ประเด็นแรก ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดคำนิยามของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จากข้อเท็จจริงพบว่ากฎหมายของประเทศไทยได้มีการกำหนดนิยามไว้ในพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561 มาตรา 4 และพระราชบัญญัติธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2545 มาตรา 4 ประกอบกับกฎกระทรวงกำหนดลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2562 ข้อ 2 และข้อ 3 เอาไว้ว่า

¹บทความนี้เรียบเรียงจากการศึกษาอิสระ เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการให้สินเชื่อแก่ผู้ประกอบการประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยมีอาจารย์ที่ปรึกษา คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คนพร จิตต์จรัสเกียรติ และคณะกรรมการสอบ คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. มณฑิลา ภักดีคง และ รองศาสตราจารย์ ดร. พันธุ์เทพ วิฑิตอนันท์

²นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต (ส่วนกลาง) คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

หมายถึง ธุรกิจวิสาหกิจที่มีลักษณะของจำนวนการจ้างงาน รายได้ มูลค่าสินทรัพย์ถาวร หรือทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้ว ซึ่งสามารถแบ่งเป็นธุรกิจหลัก 3 ประเภท ได้แก่

1. ธุรกิจการผลิต (Manufacturing Sector) หากเป็นวิสาหกิจขนาดย่อมจะมีจำนวนการจ้างงานไม่เกิน 50 คน หรือมีทรัพย์สินถาวรที่ไม่รวมที่ดินไม่เกิน 50 ล้านบาท และหากเป็นวิสาหกิจขนาดกลางจะมีจำนวนการจ้างงานตั้งแต่ 51 - 200 คน หรือมีทรัพย์สินถาวรที่ไม่รวมที่ดินมากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท

2. ธุรกิจการค้า (Trading Sector) สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท ดังต่อไปนี้

2.1 ธุรกิจค้าปลีก (Retail Sector) หากเป็นวิสาหกิจขนาดย่อมจะมีจำนวนการจ้างงานไม่เกิน 15 คน หรือทรัพย์สินถาวรที่ไม่รวมที่ดินไม่เกิน 30 ล้านบาท และหากเป็นวิสาหกิจขนาดกลางจะมีจำนวนการจ้างงานตั้งแต่ 16 - 30 คน หรือมีทรัพย์สินถาวรที่ไม่รวมที่ดินมากกว่า 60 ล้านบาท

2.2 ธุรกิจค้าส่ง (Wholesale Sector) หากเป็นวิสาหกิจขนาดย่อมจะมีจำนวนการจ้างงานไม่เกิน 25 คน หรือทรัพย์สินถาวรที่ไม่รวมที่ดินไม่เกิน 50 ล้านบาท และหากเป็นวิสาหกิจขนาดกลางจะมีจำนวนการจ้างงานตั้งแต่ 26 - 50 คน หรือมีทรัพย์สินถาวรที่ไม่รวมที่ดินมากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 100 ล้านบาท

3. ธุรกิจบริการ (Service Sector) หากวิสาหกิจขนาดย่อมจะมีจำนวนการจ้างงานไม่เกิน 50 คน หรือมีทรัพย์สินถาวรที่ไม่รวมที่ดินไม่เกิน 50 ล้านบาท และหากเป็นวิสาหกิจขนาดกลางจะมีจำนวนการจ้างงานตั้งแต่ 51 - 200 คน หรือมีทรัพย์สินถาวรที่ไม่รวมที่ดินมากกว่า 50 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 200 ล้านบาท

นอกจากในเรื่องของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) แล้ว ยังมีอีกวิสาหกิจอีกประเภทหนึ่งคือ “วิสาหกิจรายย่อย” หรือ “Micro Enterprises” โดยปัจจุบันในประเทศไทยได้มีการกำหนดคำนิยามหรือลักษณะของวิสาหกิจประเภทนี้อาไว้ตามที่ประกาศคณะกรรมการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2563 โดยให้ความหมายของวิสาหกิจรายย่อย (Micro Enterprise) เอาไว้ว่าเป็นกิจการผลิตสินค้า กิจการให้บริการ กิจการค้าส่ง หรือกิจการค้าปลีก ที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกิน 5 คน หรือรายได้ต่อปีไม่เกิน 1,800,000 บาท แต่ก็ยังคงเป็นเพียงการกำหนดลักษณะเพียงชั่วคราวเท่านั้น และยังไม่ได้มีการแก้ไขหรือเพิ่มเติมในเรื่องของลักษณะและคำนิยามของวิสาหกิจประเภทดังกล่าวเอาไว้ในพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) หรือพระราชบัญญัติธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย หรือกฎกระทรวงเอาไว้อย่างชัดเจน และจากประกาศของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมฉบับดังกล่าวยังคงถือว่ากลุ่มวิสาหกิจรายย่อย (Micro Enterprise) นั้น ยังคงเป็นส่วนหนึ่งของวิสาหกิจขนาดย่อม (Small Enterprise) จึงเกิดปัญหาเรื่องของการดำเนินการประกอบ

ธุรกิจของวิสาหกิจประเภทดังกล่าวที่สถาบันการเงินอาจจัดให้อยู่ในประเภทเดียวกับวิสาหกิจขนาดย่อม (Small Enterprises) ส่งผลทำให้ธุรกิจประเภทดังกล่าวไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนได้อย่างเต็มที่

หากมีการนำเรื่องคำนิยามและคุณลักษณะของวิสาหกิจขนาดรายย่อย (Micro Enterprises) และการมีองค์กรที่ทำหน้าที่ในการควบคุมดูแลธุรกิจประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มาปรับให้เข้ากับพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561 และพระราชบัญญัติธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2545 ประกอบกฎกระทรวงกำหนดลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2562 และรูปแบบและวิธีการในการประกอบธุรกิจแต่ละประเภทภายในประเทศไทยได้นั้น อาจส่งผลดีต่อผู้ประกอบการธุรกิจประเภทวิสาหกิจรายย่อย (Micro Enterprise) ที่ยังไม่ได้รับการคุ้มครองอย่างเต็มที่ในเรื่องของสิทธิและหน้าที่ที่ควรจะได้รับตามกฎหมาย

ประเด็นที่สอง ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดประเภทของทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันต่อการขอสินเชื่อของธุรกิจประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ปัจจัยสำคัญในการขอสินเชื่อที่ผู้ประกอบการธุรกิจประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) จะต้องมียุทธศาสตร์ที่ทรัพย์สินที่สามารถนำมาเป็นหลักประกันที่ลูกหนี้หรือคู่สัญญานำมาใช้ค้ำประกันเพื่อเป็นหลักประกันการชำระหนี้ ซึ่งถือเป็นหลักสำคัญในการทำสัญญาระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) กับสถาบันการเงิน ในการขอสินเชื่อเพื่อนำมาเป็นทุนหมุนเวียนในการดำเนินธุรกิจของตน และเมื่อพิจารณาถึงทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 มาตรา 8 ที่ได้มีการกำหนดลักษณะและประเภทของทรัพย์สินที่สามารถนำมาเป็นหลักประกันการชำระหนี้แก่สถาบันการเงินเอาไว้มีดังต่อไปนี้

1. กิจการ เช่น ทรัพย์สินทั้งหลายที่ผู้ให้หลักประกันใช้ในการประกอบธุรกิจ
2. สิทธิเรียกร้อง เช่น สิทธิที่จะได้รับชำระหนี้ไม่ว่าจะได้รับชำระหนี้เป็นเงินหรือเป็นทรัพย์สินอย่างอื่น แต่ไม่รวมถึงสิทธิที่มีตราสาร
3. สิ่งห้ามทรัพย์สินที่ผู้ให้หลักประกันใช้ในการประกอบธุรกิจ เช่น เครื่องจักร สินค้าคงคลัง หรือวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้า
4. อสังหาริมทรัพย์ในกรณีและผู้ให้หลักประกันใช้ในการประกอบธุรกิจโดยตรง เช่น ที่ดิน หรืออาคารสถานที่
5. ทรัพย์สินทางปัญญา เช่น ลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า สิ่งบ่งชี้ทางภูมิศาสตร์

6. ทรัพย์สินอื่นที่ได้มีการกำหนดในกฎกระทรวง เป็นกรณีที่กฎหมายได้เปิดโอกาสหากในอนาคตมีทรัพย์สินที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจอื่นๆ ที่กฎหมายยังไม่ได้บัญญัติเอาไว้ก็สามารถกำหนดเพิ่มโดยกฎกระทรวงได้

แม้ว่าพระราชบัญญัติดังกล่าวได้มีการกำหนดขอบเขตของทรัพย์สินที่จะสามารถนำมาเป็นหลักประกันทางธุรกิจได้ แต่ก็ได้มีการกำหนดเอาไว้เป็นการเฉพาะว่าทรัพย์สินที่นำมาเป็นหลักประกันนั้นต้องมีลักษณะอย่างไร แต่โดยหลักแล้วจะมีการกำหนดทรัพย์สินที่สามารถนำมาเป็นหลักประกันเอาไว้เพียง 6 ประเภท ดังที่ได้มีการกล่าวไปแล้วข้างต้น และหลักประกันส่วนใหญ่จะเป็นอสังหาริมทรัพย์ที่ไม่สามารถเคลื่อนที่ได้โดยเฉพาะที่อยู่อาศัยหรือที่ดินของสถานประกอบการและได้มีการเอาทรัพย์สินอย่างอื่นนอกเหนือจากที่ระบุเอาไว้ในมาตรา 8 มาเป็นหลักประกัน รวมถึงสิทธิเรียกร้องถือได้ว่าเป็นหลักประกันประเภททรัพย์สินอย่างหนึ่ง ซึ่งหากพิจารณาประกอบกับมาตรา 3 อันเป็นบทนิยามจะหมายความว่าเพียงแค่สิทธิเรียกร้องที่เป็นหนี้เงินหรือสิทธิอย่างอื่น ยกเว้นสิทธิที่มีตราสาร อันเป็นลักษณะของตราสารเปลี่ยนมือได้หรือเป็นเอกสารแสดงถึงสิทธิที่จะได้รับชำระหนี้เป็นเงินหรือทรัพย์สินอย่างใดอย่างหนึ่งและเป็นเอกสารที่สร้างขึ้นตามแบบที่กฎหมายกำหนด เช่น ตั๋วเงิน ใบหุ้น ใบหุ้นกู้ ใบตราส่ง ใบประทวนสินค้าหรือกรมธรรม์ประกันภัย เป็นต้น

หากมีการปรับใช้ในเรื่องการให้อิสระแก่ผู้ให้หลักประกันในการที่จะสามารถนำทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างใด ๆ ก็ตามมาเป็นหลักประกันเพียงแต่ไม่ขัดกับเจตนารมณ์ โดยให้ให้สิทธิแก่ลูกหนี้สามารถที่จะนำทรัพย์สินอย่างใด ๆ โดยมีได้จำกัดว่าจะต้องเป็นสังริมทรัพย์ อสังหาริมทรัพย์ หรือสิทธิเรียกร้องมาเป็นหลักประกันในการชำระหนี้เท่านั้น โดยลูกหนี้ยังมีสิทธิที่จะครอบครองหรือใช้หลักประกันดังกล่าวต่อไปได้โดยไม่ต้องส่งมอบทรัพย์สินดังกล่าวให้แก่สถาบันการเงิน จะสามารถทำให้ผู้ประกอบการธุรกิจประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) สามารถนำสิทธิเรียกร้องประเภทอื่น เช่น สิทธิที่มีตราสาร ซึ่งเป็นสิทธิที่ได้รับการยกเว้นไม่ให้นำมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 ให้สามารถที่จะนำมาใช้เป็นหลักประกันทางธุรกิจประกอบการขอสินเชื่อแก่สถาบันการเงินประเภทต่าง ๆ ได้เพื่อประโยชน์ในการเพิ่มความคล่องตัวแก่ผู้ประกอบการธุรกิจประเภทวิสาหกิจขนาดกลางหรือขนาดย่อม (SMEs) ในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนและเพิ่มโอกาสในการลงทุนและส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจให้ดำเนินต่อไปได้ในอนาคต

ประเด็นที่สาม ปัญหาเกี่ยวกับการคิดอัตราดอกเบี้ยของธุรกิจประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้จากการให้สินเชื่อของสถาบันการเงิน จากข้อเท็จจริงอันเกี่ยวกับเรื่องของการขอสินเชื่อของธุรกิจประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มักจะพบกับปัญหาในเรื่องของดอกเบี้ยในการให้สินเชื่อของสถาบันการเงินที่มีอัตราที่สูงกว่าที่กฎหมายรองรับ ซึ่งอาจคิดจากค่าธรรมเนียมค่าใช้จ่าย และบริการต่าง ๆ ที่เป็นผลประโยชน์ตอบแทนจากการให้สินเชื่อนั้น ๆ และแม้ว่าพระราชบัญญัติดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน พ.ศ. 2523 มาตรา 4 ได้มีการให้อำนาจแก่สถาบันการเงินสามารถทำ

การกำหนดอัตราดอกเบี้ยที่สูงกว่าร้อยละ 15 ต่อปีได้ ประกอบกับพระราชบัญญัติธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2545 ไม่ได้มีการกำหนดเรื่องดอกเบี้ยในกรณีดังกล่าวเอาไว้แต่อย่างใด จึงส่งผลให้พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวยังไม่ครอบคลุมต่อธุรกิจสถาบันการเงินบางประเภท เช่น กลุ่มสถาบันการเงินที่ไม่ใช่ธนาคารพาณิชย์ (Non-Bank) อันเป็นสถาบันการเงินที่ไม่อาจสร้างเงินด้วยตัวเอง มีบทบาทในเรื่องของการออมและการกระจายแหล่งเงินทุนเพื่อการลงทุน และกิจกรรมอื่น ๆ เป็นต้น

และเมื่อกำหนดให้สถาบันการเงินสามารถกำหนดอัตราดอกเบี้ยเกินร้อยละ 15 ต่อปีได้ จึงก่อให้เกิดปัญหาหนี้เสีย หรือการเป็นธุรกิจที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้แก่สถาบันการเงิน (Non-Performing Loan: NPLs) คือเป็นกรณีที่ลูกหนี้สินเชื่อของสถาบันการเงินประเภทต่าง ๆ ได้ผิดนัดชำระหนี้และไม่สามารถจะชำระดอกเบี้ยและเงินต้นคืนในเวลาที่กำหนดให้แก่สถาบันการเงินเป็นระยะเวลาเกินกว่า 3 เดือนขึ้นไป และธุรกิจใดที่มีลักษณะดังกล่าวก็จะได้รับผลกระทบในด้านความน่าเชื่อถือ ทำให้สถาบันการเงินประเภทต่าง ๆ ไม่อยากที่จะให้สินเชื่อให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เนื่องจากอาจส่งผลทำให้สถาบันขาดทุนจากการให้สินเชื่อดังกล่าวได้

หากมีการปรับใช้ในเรื่องของการกำหนดมาตรฐานสำหรับสถาบันการเงินมาปรับใช้ในเรื่องเกี่ยวกับการส่งเสริมกลุ่มวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ตามพระราชบัญญัติธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2545 เพื่อให้ครอบคลุมถึงเรื่องของการกำหนดอัตราดอกเบี้ยจากการให้สินเชื่อของสถาบันการเงินจากการเกิดขึ้นของธุรกิจที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้แก่สถาบันการเงิน (NPLs) และยังเป็นโอกาสให้ผู้ประกอบการธุรกิจประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ไม่เสียเปรียบจากการกำหนดอัตราดอกเบี้ยของสถาบันการเงินประเภทต่าง ๆ ได้นั่นเอง

จากการศึกษาค้นคว้าปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการให้สินเชื่อแก่ผู้ประกอบการธุรกิจประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ผู้ศึกษาพบว่า มีข้อเสนอแนะ คือ

1. ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดคำนิยามของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) เรื่องของนิยามของธุรกิจประเภท ผู้ศึกษาเสนอแนะว่าจะต้องแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2561 ประกอบกับพระราชบัญญัติธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2545 แก้ไขเป็น “วิสาหกิจขนาดกลาง ขนาดย่อมและวิสาหกิจรายย่อย หมายถึง ธุรกิจวิสาหกิจที่มีลักษณะของจำนวนการจ้างงาน รายได้ มูลค่าสินทรัพย์ถาวร หรือทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้ว เช่น กิจการผลิตสินค้า กิจการค้าส่ง กิจการค้าปลีก กิจการให้บริการ กิจการที่ดำเนินการในท้องถิ่นหรือกิจการอื่นตามที่รัฐมนตรีกำหนด”

และทำการเพิ่มเติมกฎกระทรวงกำหนดลักษณะของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2562 โดยแก้ไขหรือเพิ่มเติมเป็น

“ข้อ 3 ทวิ วิสาหกิจรายย่อย ได้แก่ ธุรกิจที่มีลักษณะดังต่อไปนี้

(1) กิจการผลิตสินค้าที่มีจำนวนการจ้างงานไม่เกิน 5 คน และมีรายได้ต่อปีไม่เกินหนึ่งล้านแปดแสนบาท

(2) กิจการให้บริการ กิจการค้าส่ง หรือกิจการค้าปลีก มีจำนวนการจ้างงานไม่เกิน 5 คน และมีรายได้ต่อปีไม่เกินหนึ่งล้านแปดแสนบาท”

2. ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดประเภทของทรัพย์สินที่เป็นหลักประกันต่อการขอสินเชื่อของธุรกิจประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) มีความเป็นที่จะต้องทำการเพิ่มเติมในเรื่องสิทธิที่มีตราสารเข้าไปในพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558 มาตรา 8 (4) แก้ไขเป็น “สิทธิเรียกร้อง ได้แก่ สิทธิที่จะได้รับชำระหนี้ ไม่ว่าจะเป็นได้รับชำระหนี้เป็นเงิน สิทธิที่จะได้รับชำระหนี้เป็นทรัพย์สินอย่างอื่น ซึ่งรวมถึงสิทธิที่มีตราสารหรือตราสารอันเป็นเอกสารแสดงสิทธิที่จะได้รับชำระหนี้เป็นเงินและสิทธิอื่น ๆ ตามที่ได้กำหนดเอาไว้ในกฎกระทรวง”

3. ปัญหาเกี่ยวกับการคิดอัตราดอกเบี้ยของธุรกิจประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้จากการให้สินเชื่อของสถาบันการเงิน จำเป็นที่จะต้องทำการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติธนาคารพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2545 โดยกำหนดเพิ่มเป็น “มาตรา 39/1 กรณีการเกิดขึ้นของธุรกิจที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้แก่สถาบันการเงินจากการที่ผู้ประกอบการธุรกิจประเภทวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่มีได้ชำระหนี้ให้แก่สถาบันการเงินตามกำหนดระยะเวลาอันเนื่องมาจากอัตราดอกเบี้ยที่สถาบันการเงินได้กำหนดมีอัตราที่สูงเกินกว่าที่ผู้ประกอบการธุรกิจจะสามารถชำระได้ ให้สถาบันการเงินทำการกำหนดอัตราดอกเบี้ยในอัตราที่ผู้ประกอบการธุรกิจสามารถที่จะชำระให้ได้ โดยอาจกำหนดอัตราดอกเบี้ยเกินกว่าร้อยละสิบห้าต่อปี แต่ต้องไม่เกินกว่าร้อยละยี่สิบต่อปี”

เอกสารอ้างอิง

นันทนา คิมิมาน. การศึกษาความต้องการพัฒนาศักยภาพในการประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของผู้ประกอบการในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะศิลปศาสตร์ สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา สถาบันราชภัฏนครินทร์. 2546.

ระวีวรรณ ทิวสังข์. ปัญหาหลักประกันตามพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. 2558. วารสารรัชต์ภาคย์ มหาวิทยาลัยสยาม ฉบับที่ 33 ปีที่ 14, 2563.

วีระศักดิ์ โพธิ์ศรี. ปัญหาทางกฎหมายในการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์. วิทยานิพนธ์. มหาวิทยาลัยเกริก, 2559.

สุขุมรัตน์ มาระเนตร. แนวทางการพัฒนาศักยภาพของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเพื่อก้าวสู่ยุคเอสเอ็มอี 4.0 : ศึกษาเฉพาะกรณีธุรกิจบริการ. วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร หลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักร, 2560.

สุดารัตน์ แก้วประดิษฐ์ และ วิมาลี ลาประเสริฐศิลป์. ปัจจัยที่ส่งผลต่อปริมาณการให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ประเทศไทย [Online]. Available URL:
<http://www2.huso.tsu.ac.th/NCOM/husoicon2021/fullPDF/20211513041-460.pdf>.

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. นิยามของ SMEs [Online]. Available URL:
<https://www.sme.go.th/th/cms-detail.php?modulekey=332&id=1334>, 2566.

สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. แผนการส่งเสริม SMEs ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2560-2564) [Online]. Available URL: https://www.ubu.ac.th/web/files_up/03f2017052114185579.pdf.